Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

zo 14. decembra 2017 *

„Verejná služba – Úradníci – Povýšenie – Povyšovanie v roku 2015 – Rozhodnutie nepovýšiť žalobcu do platovej triedy AD 10 s účinnosťou od 1. júla 2015 – Medziinštitucionálne preloženie – Systém *prorata temporis* – Porovnávacie hodnotenie zásluh – Článok 45 služobného poriadku – Zodpovednosť“

Vo veci T-21/17,

RL, úradník Európskeho parlamentu, v zastúpení: C. Bernard-Glanz a A. Tymen, advokáti,

žalobca,

proti

Súdnemu dvoru Európskej únie, v zastúpení: J. Inghelram a V. Hanley-Emilsson, splnomocnení zástupcovia,

žalovaný,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 270 ZFEÚ jednak na zrušenie rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie z 11. mája 2016, ktorým bolo zamietnuté povýšenie žalobcu k 1. júlu 2015, a jednak na náhradu ujmy, ktorú žalobca údajne utrpel,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni (spravodajca), K. Kowalik–Bańczyk a C. Mac Eochaidh, sudcovia,

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 45 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) stanovuje:

„O povýšení rozhoduje menovací orgán podľa článku 6 ods. 2 Pokiaľ sa neuplatňuje postup stanovený v článku 4 a článku 29 ods. 1, úradníci môžu byť povýšení, len ak zastávajú funkciu, ktorá zodpovedá jednému z typov pracovných miest uvedených v prílohe I oddiele A pre nasledujúcu vyššiu platovú triedu. Povýšenie sa vykonáva vymenovaním úradníka do nasledujúcej vyššej platovej triedy vo funkčnej skupine, do ktorej patrí. Povýšenie sa vykonáva výhradne výberom spomedzi úradníkov, ktorí odpracovali aspoň dva roky vo svojej platovej triede, po vyhodnotení porovnateľných zásluh úradníkov, ktorí spĺňajú požiadavky na povýšenie. Pri hodnotení porovnateľných zásluh menovací orgán vezme do úvahy najmä správy o úradníkoch, používanie iných jazykov pri plnení ich povinností než jazyka, o dôkladnej znalosti ktorého predložili dôkaz podľa článku 28 písm. f), a úroveň nimi vykonávaných povinností.

…“

2 Podľa pokynov pre povyšovanie, ktoré sú prílohou rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie z 19. októbra 2005 o povýšeniach (ďalej len „pokyny pre povyšovanie“) na to, aby úradníci boli zohľadnení pri povyšovaní, musia obvykle mať počet bodov na povýšenie rovnajúci sa aspoň referenčnej hranici (bod 3).

3 Bod 4 pokynov pre povyšovanie spresňuje, že úradníci získajú počas každého roka v posudzovanej platovej triede body na povýšenie v rozpätí od 0 do 3. Nezískanie žiadneho bodu znamená momentálne zastavený služobný postup, získanie jedného bodu znamená pomalý služobný postup, získanie dvoch bodov bežný služobný postup a získanie 3 bodov znamená rýchly služobný postup.

4 Ďalej podľa pokynov pre povyšovanie body na povýšenie každoročne prideľuje riaditeľ riaditeľstva, ku ktorému úradník patrí, na základe zásluh úradníka a hlavne jeho hodnotiacej správy (bod 5), pričom riaditeľ každoročne zostavuje pre každú platovú triedu zoznam úradníkov jeho riaditeľstva, ktorí dosiahli referenčnú hranicu (bod 7).

5 Napokon bod 8 pokynov pre povyšovanie stanovuje, že zoznamy sa zverejňujú a odovzdávajú spoločnému výboru pre povýšenia, ktorý pre každú platovú triedu vykoná porovnávacie hodnotenie zásluh všetkých úradníkov prichádzajúcich do úvahy na povýšenie, pričom prihliadne na získané body na povýšenie a overí ich súlad s hodnotiacimi správami. Na záver svojej práce zostaví výbor pre každú platovú triedu zoznam úradníkov navrhnutých na povýšenie s uvedením poradia. Tento zoznam sa odovzdá menovaciemu orgánu (ďalej len „MO“) na prijatie rozhodnutia.

6 Vo všeobecnosti sa v systéme povyšovania Súdneho dvora Európskej únie počet získaných bodov zisťoval na základe situácie dotknutých osôb k 1. januáru kalendárneho roka. Počas povýšení v rokoch 2006, 2007 a 2008 však bolo v prospech úradníkov prijatých do určitých platových tried po 1. máji 2004 zavedené osobitné opatrenie, podľa ktorého sa súčet bodov zisťoval nielen k 1. januáru kalendárneho roka, ale aj k prvému dňu každého mesiaca v priebehu roka (ďalej len „opatrenie *prorata temporis*“).

7 Pôsobnosť opatrenia *prorata temporis* bola v roku 2009 rozšírená na ďalšie platové triedy. Konkrétnejšie podľa bodu 6 záverov z konzultačného postupu medzi administratívou Súdneho dvora Európskej únie a European Public Service Union (Únia európskej verejnej služby) k systému povyšovania platnému na Súdnom dvore Európskej únie z 27. októbra 2009 sa počet bodov, ktoré treba zohľadniť na účely povýšenia podľa opatrenia *prorata temporis*, získa tak, „že k súčtu bodov

k 31. decembru roka N-1 sa k prvému dňu každého mesiaca roka N pripočíta jedna dvanástina dvoch bodov alebo v prípade, keď úradník získal za rok N-1 menej ako dva body, jedna dvanástina počtu skutočne pridelených bodov“.

8 Od povyšovania v roku 2015 boli výhody vyplývajúce z opatrenia *prorata temporis* rozšírené na všetky povýšenia až do platových tried AST 8 a AD 11 vrátane a bez ohľadu na dátum prijatia dotknutých úradníkov do zamestnania (bod 1 záverov z konzultačného postupu medzi administratívou Súdneho dvora Európskej únie a European Public Service Union – Súdny dvor k fungovaniu systému povyšovania z 22. júla 2015).

Okolnosti predchádzajúce sporu

9 Žalobca, RL, nastúpil do služby Súdneho dvora Európskej únie 1. októbra 2004 ako dočasný zamestnanec. Za úradníka bol vymenovaný 1. marca 2006.

10 Žalobca bol 16. marca 2015 preložený do Európskeho parlamentu. V čase tohto preloženia bol zaradený do platovej triedy AD 9 platového stupňa 2.

11 MO rozhodnutím z 8. júla 2015 stanovil na 8 bodov referenčnú hranicu, ktorá sa vzťahovala na úradníkov zaradených do platovej triedy AD 9 na účely povýšenia do platovej triedy AD 10 v rámci povyšovania v roku 2015.

12 V nadväznosti na jeho žiadosť Súdny dvor Európskej únie 7. decembra 2015 informoval žalobcu, že za rok 2014 nezískal žiaden bod na povýšenie.

13 Listom z 11. decembra 2015 žalobca napadol rozhodnutie, ktorým mu nebol pridelený žiaden bod na povýšenie za rok 2014 a požadoval za tento rok pridelenie 2,5 až 3 bodov. Žalobca okrem toho 10. februára 2016 podal sťažnosť proti rozhodnutiu neprideliť mu body na povýšenie za rok 2014, ako aj proti rozhodnutiu nepovýšiť ho v rámci povyšovania v roku 2015.

14 Rozhodnutím zo 4. marca 2016 tajomník Súdneho dvora Európskej únie ako MO v súlade so stanoviskom výboru pre povýšenia pridelil žalobcovi 2,5 bodu na povýšenie za rok 2014.

15 E-mailom z 15. marca 2016 žalobca s prihliadnutím na pridelenie týchto bodov na povýšenie požiadal o preskúmanie rozhodnutia, ktorým bolo zamietnuté jeho povýšenie.

16 Stanoviskom zo 7. apríla 2016 výbor pre povýšenia odporučil MO, aby potvrdil svoje rozhodnutie nepovýšiť žalobcu z dôvodu, že žalobca vzhľadom na tieto nové body na povýšenie a body vyplývajúce z opatrenia *prorata temporis* dosiahol referenčnú hranicu pre zaradenie do zoznamu úradníkov prichádzajúcich do úvahy na povýšenie, stanovenú na 8 bodov, až 1. júla 2015, teda po dni svojho preloženia do Parlamentu, ku ktorému došlo 16. marca 2015.

17 Rozhodnutím z 11. mája 2016, oznámeným žalobcovi 20. mája 2016, MO rozhodol nepovýšiť žalobcu v rámci povyšovania v roku 2015 z dôvodov vysvetlených v stanovisku výboru pre povýšenia priloženému k rozhodnutiu (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

18 Výbor pre sťažnosti Súdneho dvora Európskej únie 13. júla 2016 navyše rozhodol, že zastavuje konanie o sťažnosti žalobcu z 10. februára 2016 z dôvodu, že táto sťažnosť sa stala bezpredmetnou v nadväznosti na pridelenie bodov na povýšenie za rok 2014 žalobcovi a napadnuté rozhodnutie, v ktorom bolo napriek prideleniu týchto bodov znovu zamietnuté jeho povýšenie.

19 Žalobca 22. júla 2016 podal proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť, ktorá bola zamietnutá 6. októbra 2016 (ďalej len „rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“). Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti bolo v ten istý deň oznámené dotknutej osobe.

20 Rozhodnutím Parlamentu z 25. októbra 2016 bol žalobca so spätnou účinnosťou povýšený do platovej triedy AD 10 platového stupňa 1 s účinnosťou od 1. januára 2016.

Konanie a návrhy účastníkov konania

21 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 13. januára 2017 žalobca podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

22 Všeobecný súd, ktorý rozhodoval o žiadosti podanej žalobcom na základe článku 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, vynechal meno tohto účastníka konania, ako aj ostatné údaje, ktoré sa ho týkajú, z verejnej verzie tohto rozsudku.

23 Keďže účastníci konania nepožiadali o konanie pojednávania podľa článku 106 ods. 1 rokovacieho poriadku, Všeobecný súd (deviata komora), ktorý sa domnieva, že má na základe písomností v spise dostatok informácií, rozhodol podľa článku 106 ods. 3 rokovacieho poriadku, že o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania.

24 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie a v prípade potreby rozhodnutie o zamietnutí jeho sťažnosti,

– zaviazal Súdny dvor Európskej únie na náhradu spôsobenej majetkovej škody,

– uložil Súdnemu dvoru Európskej únie povinnosť nahradiť trovy konania.

25 Súdny dvor Európskej únie navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O návrhoch na zrušenie

26 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry je dôsledkom návrhov na zrušenie, ktoré sú formálne podané proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, pokiaľ toto rozhodnutie nemá samostatný obsah, že Všeobecnému súdu je predložený akt, proti ktorému bola sťažnosť podaná (rozsudky zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8, a zo 6. apríla 2006, Camós Grau/Komisia, T-309/03, EU:T:2006:110, bod 43). Keďže v tomto prípade rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti nemá samostatný obsah, pretože v podstate iba potvrdzuje napadnuté rozhodnutie, treba žalobu považovať za podanú proti napadnutému rozhodnutiu.

27 Žalobca uvádza na podporu svojho návrhu na zrušenie dva žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na porušení článku 45 služobného poriadku a druhý na nerešpektovaní zásady rovnosti zaobchádzania a zásady jednoty európskej verejnej služby.

O žalobnom dôvode založenom na porušení článku 45 služobného poriadku

28 Žalobca tvrdí, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v rozpore s článkom 45 služobného poriadku tak, ako ho vykladá judikatúra a vykonávajú interné pravidlá Súdneho dvora Európskej únie pre povyšovanie.

29 Žalobca tvrdí, že z tejto judikatúry a z týchto interných pravidiel vyplýva, že keď sa úradník stane spôsobilým na povýšenie počas roka, v priebehu ktorého je preložený z jednej inštitúcie do druhej, je príslušným MO menovací orgán pôvodnej inštitúcie a systémom povyšovania, ktorý sa má uplatniť, je systém povyšovania zavedený pôvodnou inštitúciou, a to aj vtedy, keď bol tento úradník preložený do inej inštitúcie predo dňom nadobudnutia účinnosti jeho prípadného povýšenia. V tomto prípade z toho podľa žalobcu vyplýva, že hranicu bodov na povýšenie dosiahol 1. júla 2015 a od tohto dňa mal byť Súdnym dvorom Európskej únie povýšený napriek svojmu preloženiu do Parlamentu 16. marca 2015.

30 Žalobca dodáva, že zohľadniť body na povýšenie fiktívne zozbierané po 16. marci 2015 neznamená porovnávať jeho zásluhy so zásluhami nových kolegov z Parlamentu, na čo Súdny dvor Európskej únie nie je príslušný. Systém povyšovania zavedený na Súdnom dvore Európskej únie, ktorý sa zakladá na opatrení *prorata temporis*, totiž umožňuje zohľadniť body na povýšenie získané počas roka povyšovania, ktoré sú priznané výlučne na základe bodov na povýšenie už priznaných počas predchádzajúceho roka, počas ktorého bol žalobca úradníkom Súdneho dvora Európskej únie, takže jeho zásluhy boli porovnávané so zásluhami iných úradníkov tej istej inštitúcie.

31 Súdny dvor Európskej únie na úvod zdôrazňuje, že žalobca nenapáda zákonnosť systému povyšovania uplatňovaného v tomto prípade vzhľadom na článok 45 služobného poriadku. Pripomína tiež, že služobný poriadok nepriznáva právo na povýšenie ani úradníkom, ktorí spĺňajú všetky podmienky na to, aby mohli byť povýšení. Súdny dvor Európskej únie dodáva, že vyžadovať od MO, aby pridelil body na povýšenie preloženému úradníkovi po dni jeho preloženia by znamenalo vyžadovať od tohto MO, aby po dni preloženia naďalej vykonával porovnávacie hodnotenie zásluh, čo nie je v súlade ani s jeho internými pravidlami pre povyšovanie, ani s judikatúrou. Súdny dvor v duplike spresňuje, že opatrenie *prorata temporis* je právnou fikciou, prostredníctvom ktorej sú zásluhy zozbierané počas jediného povyšovania vyjadrené ako body na povýšenie a zohľadnené v rámci porovnávacieho hodnotenia vykonávaného počas toho istého povyšovania. Súdny dvor Európskej únie sa napokon domnieva, že je neprípustné tvrdenie uvedené po prvýkrát až v replike, podľa ktorého nebol žalobcovi za obdobie od 1. januára do 16. marca 2015 pridelený žiaden bod za zásluhy.

32 Na úvod treba uviesť, že účastníci konania sa zhodujú na tom, že inštitúciou príslušnou na rozhodovanie o povýšení žalobcu v rámci povyšovania v roku 2015 je v tomto prípade Súdny dvor Európskej únie, teda pôvodná inštitúcia žalobcu.

33 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že v súlade s požiadavkami článku 45 služobného poriadku, keď sa úradník stane spôsobilým na povýšenie počas roka, v priebehu ktorého je preložený z jednej inštitúcie do druhej, je MO príslušným na rozhodnutie o jeho povýšení MO pôvodnej inštitúcie (rozsudok z 28. júna 2011, Mora Carrasco a i./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 39; uznesenia z 5. júla 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 31, a z 12. decembra 2013, Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, bod 22).

34 Účastníci konania sa zhodujú aj na tom, že systémom povyšovania, ktorý má uplatniť Súdny dvor Európskej únie, je jeho vlastný systém povyšovania tak, ako ho zavádzajú viaceré interné ustanovenia pripomenuté v bodoch 2 až 8 vyššie, ktorého zákonnosť žalobca navyše nenapadol.

35 Treba sa totiž domnievať, že z príslušnosti MO pôvodnej inštitúcie na rozhodovanie o povýšení úradníka počas roka, v priebehu ktorého je preložený a z dôvodu v pozadí tejto príslušnosti, ktorým je nevyhnutné porovnanie zásluh medzi úradníkmi, ktorí sú v čase tohto porovnania kolegami v tej istej

inštitúcii (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2011, Mora Carrasco a i./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 35, a uznesenie z 5. júla 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 27), zákonite vyplýva, že dotknutá pôvodná inštitúcia uplatňuje svoj vlastný systém povyšovania. Okrem toho možno uviesť, že na uplatňovaní systému povyšovania pôvodnej inštitúcie sa dohodlo aj kolégium vedúcich administratívy vo svojich záveroch z 30. novembra 2011. Z týchto záverov totiž vyplýva, bez toho, aby bolo potrebné rozhodovať v tomto prípade o ich záväznosti, ktorá je medzi účastníkmi konania sporná, že „dňom účinnosti povýšenia je deň vyplývajúci zo systému povyšovania pôvodnej inštitúcie“, čo znamená, že tento deň musí byť určený na základe uvedeného systému.

36 Účastníci konania sa naopak nezhodujú na uplatnení systému povyšovania Súdneho dvora Európskej únie v tomto prípade, a predovšetkým na uplatnení opatrenia *prorata temporis*.

37 V tejto súvislosti treba v prvom rade uviesť, že z judikatúry týkajúcej sa povyšovania v prípade medziinštitucionálneho preloženia vyplýva, že je nevyhnutné porovnávať zásluhy preložených úradníkov so zásluhami úradníkov, ktorí boli ich kolegami ešte počas roka predchádzajúceho ich preloženiu. Pri rozhodovaní, či má byť úradník povýšený so spätnou účinnosťou k 1. januára roka N, totiž MO môže v praxi vykonať iba porovnávacie hodnotenie minulých zásluh úradníkov, najmä počas roka N-1, a to vzhľadom na hodnotiace správy o výkonnosti týchto úradníkov počas roka N-1 a predchádzajúcich rokov (rozsudok z 28. júna 2011, Mora Carrasco a i./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 35; uznesenia z 5. júla 2011, Alari/Parlament, F-38/11, EU:F:2011:103, bod 27, a z 12. decembra 2013, Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, bod 23).

38 Z tejto judikatúry tiež vyplýva, že o povýšení sa rozhoduje so spätnou účinnosťou tak, že nadobúda účinnosť ku dňu, keď dotknutý úradník patril k inštitúcii, ktorá je príslušná rozhodovať o jeho povýšení. Keďže totiž priznanie povýšenia predpokladá, že je k dispozícii rozpočtované voľné pracovné miesto zodpovedajúce danej platovej triede a keďže každá inštitúcia samostatne stanovuje počet svojich pracovných miest podľa článku 6 služobného poriadku a v nadväznosti na to zoznam voľných pracovných miest (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2011, Mora Carrasco a i./Parlament, F-128/10, EU:F:2011:96, bod 37), inštitúcia príslušná na rozhodovanie o povýšení môže úradníka povýšiť iba ku dňu, ku ktorému je schopná prideliť ho na voľné pracovné miesto u seba, teda počas obdobia, v priebehu ktorého tento úradník patrí k uvedenej inštitúcii.

39 V druhom rade treba zdôrazniť, že na rozdiel od systémov povyšovania, o ktoré išlo vo veciach, ktoré viedli k tejto judikatúre, systém povyšovania Súdneho dvora Európskej únie na základe opatrenia *prorata temporis* predpokladá, že povýšenie je možné nielen k 1. januáru, ale aj k prvému dňu ktoréhokoľvek nasledujúceho mesiaca roka N a že na účely povýšenia počas roka N sa zohľadňujú body pridelené v rámci roka N-1 ako body získané v rámci roka N.

40 Treba sa však domnievať, že body priznané počas roka N, či už vyplývajú z porovnávacieho hodnotenia zásluh v rámci roka N, ako to tvrdí Súdny dvor Európskej únie, alebo z jednoduchého fiktívneho zovšeobecnenia porovnania zásluh vykonaného v rámci roka N-1, ako to tvrdí žalobca, možno priznať, iba pokiaľ dotknutý úradník patrí k inštitúcii, ktorá je príslušná vykonať porovnávacie hodnotenie zásluh, a teda rozhodovať o povýšení. Keďže totiž pridelenie týchto bodov je rovnako ako neskoršie kroky spoločného výboru pre povýšenia a MO súčasťou povyšovania v roku N (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. júna 2016, Kotula/Komisia, F-118/15, EU:F:2016:138, bod 55 a citovanú judikatúru), na účely určenia dátumu povýšenia dotknutého úradníka možno tieto body priznať iba do dňa, do ktorého je inštitúcia príslušná porovnať zásluhy žalobcu so zásluhami jeho kolegov v uvedenej inštitúcii a je schopná ho povýšiť, teda v tomto prípade do dňa preloženia žalobcu do Parlamentu.

41 V prejednávanom spore teda Súdny dvor Európskej únie oprávnene odmietol prideliť žalobcovi body v rámci povyšovania v roku 2015 po dni jeho preloženia do Parlamentu 16. marca 2015.

42 Súdny dvor Európskej únie tým neporušil jeden z cieľov sledovaný opatrením *prorata temporis* a zdôraznený žalobcom, ktorý spočíva v zabezpečení väčšej rovnosti zaobchádzania s úradníkmi tým, že sa obmedzí náhodný účinok dňa dosiahnutia hranice bodov na povýšenie. Rovné zaobchádzanie sa totiž vzťahuje na úradníkov, ktorí dosiahli hranicu bodov na povýšenie k 1. januáru roka povyšovania a úradníkov tej istej inštitúcie, ktorí túto hranicu dosiahnu neskôr, a nie na úradníkov zostávajúcich vo svojej inštitúcii a preložených úradníkov.

43 Uplatnenie opatrenia *prorata temporis* Súdnym dvorom Európskej únie v tomto prípade je okrem toho potvrdené uznesením z 12. decembra 2013, Debaty/Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). Je pravda, ako to správne zdôrazňuje žalobca, že jeho preloženie počas obdobia povyšovania odlišuje jeho situáciu od situácie žalobcu vo veci, v ktorej bolo vydané uznesenie z 12. decembra 2013, Debaty/Rada (F-47/13, EU:F:2013:215). V tejto veci bol totiž žalobca preložený do inej inštitúcie v roku 2011 pred začiatkom roka 2012, v rámci ktorého mohol žiadať povýšenie. Na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca v prejednávanej veci, však úvahy nachádzajúce sa v tomto uznesení nie sú v prejednávanej veci irelevantné, keďže Súd pre verejnú službu Európskej únie sa v ňom v podstate domnieval, rovnako ako Súdny dvor Európskej únie v napadnutom rozhodnutí, že dátum preloženia určoval inštitúciu, ktorá je príslušná rozhodovať o povýšení, ale v nadväznosti na to aj úradníkov, s ktorými mal byť dotknutý úradník porovnávaný, ako aj dátum, ku ktorému mohlo k povýšeniu dôjsť, teda dátum, ku ktorému úradník patril k príslušnej inštitúcii (uznesenie z 12. decembra 2013, Debaty/Rada, F-47/13, EU:F:2013:215, body 23 a 24).

44 Zo všetkého, čo bolo uvedené, vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba zamietnuť, pričom netreba rozhodovať o námietke Súdneho dvora Európskej únie týkajúcej sa prípustnosti tvrdenia uplatneného po prvýkrát v replike, podľa ktorého nebol žalobcovi za obdobie od 1. januára do 16. marca 2015 pridelený žiaden bod. Keďže totiž z preskúmania prvého žalobného dôvodu vyplýva, že Súdny dvor Európskej únie nebol povinný priznať žalobcovi body po 16. marci 2015, body priznané za obdobie od 1. januára do 16. marca 2015 by mu neumožňovali dosiahnuť hranicu bodov na povýšenie, takže toto tvrdenie treba v každom prípade zamietnuť ako neúčinné.

O žalobnom dôvode založenom na porušení zásad rovnosti zaobchádzania a jednoty európskej verejnej služby

45 Žalobca po prvé tvrdí, že Súdny dvor Európskej únie tým, že ho odmietol povýšiť, v skutočnosti pozastavil jeho účasť na povyšovaní v roku 2015 z dôvodu jeho preloženia do Parlamentu, čím porušil zásadu jednoty európskej verejnej služby a jeho právo na služobný postup. Po druhé žalobca uvádza, že toto odmietnutie povýšenia nerešpektuje ani zásadu rovnosti zaobchádzania, keďže iba z dôvodu tohto preloženia sa s ním zaobchádzalo inak ako s jeho kolegami, napriek tomu, že sa počas roka predchádzajúceho jeho preloženiu nachádzali v rovnakej situácii ako on.

46 Súdny dvor Európskej únie po prvé namieta, že zásada jednoty európskej verejnej služby neznamená, že inštitúcie musia využívať svoju voľnú úvahu rovnako a že táto zásada nemôže mať za následok, že inštitúcia je povinná prijať rozhodnutia v oblasti povyšovania v rozpore s článkom 45 služobného poriadku. Súdny dvor po druhé zdôrazňuje, že keďže povinnosť vykonať porovnávacie hodnotenie zásluh upravené článkom 45 služobného poriadku je výrazom zásady rovnosti zaobchádzania, musí zamietnutie žalobného dôvodu založeného na porušení článku 45 služobného poriadku viesť k zamietnutiu výhrady vytýkajúcej nedodržanie zásady rovnosti zaobchádzania. Súdny dvor dodáva, že aj keby situácia žalobcu v roku 2014 bola rovnaká ako situácia jeho kolegov v rámci inštitúcie, v roku 2015 sa podstatne líšila z dôvodu jeho preloženia do Parlamentu.

47 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry zásada rovnosti zaobchádzania vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rôznymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (rozsudok z 9. októbra 2008, Chetcuti/Komisia, C-16/07 P, EU:C:2008:549, bod 40, a z 9. februára 1994, Lacruz Bassols/Súdny dvor, T-109/92, EU:T:1994:16, bod 87).

48 Rovnako je ustálenou judikatúrou, že porovnávacie hodnotenie zásluh upravené článkom 45 služobného poriadku je výrazom zásady rovnosti zaobchádzania (pozri uznesenie z 8. októbra 2015, Nieminen/Rada, T-464/14 P, EU:T:2015:787, bod 38 a citovanú judikatúru).

49 V tomto prípade sa treba domnievať, že táto zásada nebola porušená vzhľadom na rozdiel existujúci v roku 2015 medzi situáciou žalobcu a situáciou iných úradníkov Súdneho dvora Európskej únie, ktorých sa týkalo porovnávacie hodnotenie pred povýšením. Na rozdiel od týchto iných úradníkov bol totiž žalobca počas daného obdobia povyšovania preložený do inej inštitúcie. Obdobie zohľadnené Súdnym dvorom Európskej únie na účely porovnávacieho hodnotenia zásluh žalobcu a jeho kolegov z tej istej inštitúcie a na účely pridelenia bodov na povýšenie, tak v roku 2015 muselo byť obmedzené na obdobie od 1. januára do 15. marca 2015. Je teda nepodstatné že, ako to tvrdí žalobca, v roku 2014 sa žalobca nachádzal v rovnakej situácii ako jeho kolegovia, ktorí boli tiež úradníkmi Súdneho dvora Európskej únie, a to tým skôr, že žalobca vôbec netvrdí, že bol pri prideľovaní bodov na povýšenie v rámci roka 2014 diskriminovaný. V reakcii na tvrdenie o riziku svojvoľnosti pri určení dátumu preloženia inštitúciami a riziku zneužitia právomoci možno dodať, že toto riziko nie je nijako podložené a že je v každom prípade značne obmedzené tak opatrením *prorata temporis*, ako aj skutočnosťou, že iniciatíva k preloženiu vychádza od úradníka a že na určenie dátumu preloženia sa vyžaduje spoločná dohoda oboch inštitúcií.

50 Z tohto rozdielneho zaobchádzania založeného na medziinštitucionálnom preložení nevyplýva ani porušenie zásady jednoty európskej verejnej služby.

51 V druhom rade totiž treba pripomenúť, že je pravda, že je ustálenou judikatúrou, že podľa zásady jednoty verejnej služby zakotvenej v článku 9 ods. 3 Amsterdamskej zmluvy podliehajú všetci úradníci všetkých inštitúcií jednotnému služobnému poriadku a teda tým istým ustanoveniam (pozri v tomto zmysle uznesenie z 11. októbra 2012, Cervelli/Komisia, T-622/11 P, EU:T:2012:538, bod 25 a citovanú judikatúru). Napriek tomu, keď žalobca v tomto prípade tvrdí, že jeho medziinštitucionálne preloženie viedlo k pozastaveniu jeho účasti na povyšovaní v roku 2015 v rozpore s touto zásadou jednoty, nevytýka tým Súdnemu dvoru Európskej únie, že uplatnil pravidlá, ktoré boli odlišné od pravidiel Parlamentu, a tým skôr ani prijatie odlišných interných pravidiel pre povyšovanie týmito dvomi inštitúciami. Žalobca Súdnemu dvoru naopak vytýka, že v celom rozsahu neuplatnil svoje vlastné pravidlá a predovšetkým opatrenie *prorata temporis* tak, ako keby žalobca zostal úradníkom tejto inštitúcie. Vo svojej argumentácii teda žalobca nevytýka Súdnemu dvoru Európskej únie nedodržanie zásady jednoty európskej verejnej služby, takže výhrade založenej na nedodržaní tejto zásady nemožno vyhovieť.

52 Možno dodať, že by to bolo tak aj vtedy, ak by sa táto argumentácia mala vykladať tak, že ňou žalobca vytýka Súdnemu dvoru Európskej únie, že ho znevýhodnil z dôvodu jeho preloženia do Parlamentu.

53 Z judikatúry totiž vyplýva, že prináleží inštitúciám overiť, že na jednej strane mobilita nenaruší priebeh služobného postupu úradníkov, ktorí sa na nej podieľali, a na druhej strane, že preložení úradníci neboli znevýhodnení v rámci povyšovania (pozri v tomto zmysle rozsudky z 3. októbra 2000, Cubero Vermurie/Komisia, T-187/98, EU:T:2000:225, body 68 a 69, a z 18. septembra 2013, Scheidemann/Komisia, F-76/12, EU:F:2013:132, bod 29). Možno tiež uviesť, že žalobca dosiahol 1. júla 2015 hranicu bodov na povýšenie, ktorá by mu umožnila, aby bol zaradený na zoznam úradníkov prichádzajúcich do úvahy na povýšenie, ak by zostal úradníkom Súdneho dvora Európskej únie, a že Parlamentom bol do platovej triedy AD 10 povýšený až od 1. januára 2016.

54 Na jednej strane však súd Európskej únie vo viacerých svojich rozsudkoch zdôraznil význam autonómie každej inštitúcie ako zamestnávateľa a zamietol tvrdenia založené na jednote európskej verejnej služby. Z toho vyplýva, že úradník preložený do inej inštitúcie nemôže požadovať uplatnenie pravidiel povyšovania, ktoré sú rovnaké ako výhodnejšie pravidlá uplatňované jeho pôvodnou inštitúciou, aby tvrdil, že bol znevýhodnený pri svojom povýšení z dôvodu svojej mobility (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. júla 2011, V/Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 135 a citovanú judikatúru).

55 Na druhej strane z rovnako ustálenej judikatúry v každom prípade vyplýva, že služobný poriadok nepriznáva žiadne právo na povýšenie ani úradníkom, ktorí spĺňajú všetky podmienky na to, aby mohli byť povýšení, vrátane podmienky dosiahnutia hranice bodov na povýšenie (pozri rozsudok z 31. mája 2005, Dionyssopoulou/Rada, T-284/02, EU:T:2005:188, bod 19 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. júla 2011, Praskevicius/Parlament, F-81/10, EU:F:2011:120, bod 51). Pridelenie bodov na povýšenie totiž definitívne nevymedzuje stanovisko inštitúcie na konci povyšovania, keďže MO si zachováva svoju voľnú úvahu a nie je viazaný bodmi na povýšenie pridelenými riaditeľmi alebo vedúcimi služby, ani referenčnou hranicou, ani spoločným výborov pre povýšenia (pozri, pokiaľ ide o systém povyšovania Súdneho dvora Európskej únie, rozsudok z 11. decembra 2003, Breton/Súdny dvor, T-323/02, EU:T:2003:340, body 48 a 50). Z toho, že žalobca by 1. júla 2015 dosiahol hranicu na povýšenie, keby zostal úradníkom Súdneho dvora Európskej únie, teda nemožno vyvodiť, že by mal k tomuto dátumu zákonite právo na povýšenie. Nemožno z toho vyvodiť ani to, že pri povýšení došlo k omeškaniu, a teda ani to, že žalobca bol z dôvodu svojej mobility znevýhodnený. Druhý žalobný dôvod treba preto zamietnuť.

56 Z toho vyplýva, že treba zamietnuť návrhy na zrušenie.

O návrhoch na náhradu škody

57 Žalobca požaduje náhradu majetkovej škody, ktorú mal utrpieť v dôsledku nezákonností uvádzaných v rámci oboch žalobných dôvodov uplatnených na podporu jeho návrhov na zrušenie. Spresňuje, že utrpená majetková škoda sa predovšetkým rovná rozdielu medzi na jednej strane odmenou, ktorú by poberal medzi 1. júlom a 31. decembrom 2015, ak by bol býval vymenovaný do platovej triedy AD 10 už 1. júla 2015, a na druhej strane odmenou, ktorú skutočne poberal medzi 1. júlom 2015 a 1. januárom 2016, kedy bol skutočne vymenovaný do platovej triedy AD 10. Žalobca navyše tvrdí, že niet žiadnych pochybností, že práve vyššie uvedené nezákonné správanie Súdneho dvora Európskej únie mu spôsobilo túto škodu. Žalobca v replike dodáva, že na účely stanovenia dátumu jeho prechodu do platového stupňa 2 platovej triedy AD 10 treba zohľadniť spätnú účinnosť jeho povýšenia k 1. júlu 2015.

58 Súdny dvor Európskej únie sa domnieva, že návrh žalobcu na náhradu škody treba zamietnuť. Po prvé žalobca presne nevymedzuje rozsah svojho návrhu, ale iba opisuje údajné dôsledky, ktoré treba vyvodiť z prípadného zrušovacieho rozsudku. Po druhé návrhy na náhradu škody treba zamietnuť, pokiaľ majú tak ako v tomto prípade úzku súvislosť s návrhmi na zrušenie, ktoré samotné treba zamietnuť ako nedôvodné. Po tretie uvádzaná škoda nie je určitá, keďže priznanie odmeny uvedenej v návrhoch žalobcu na náhradu škody patrí v skutočnosti medzi dôsledky, ktoré by Súdny dvor Európskej únie musel vyvodiť z prípadného zrušovacieho rozsudku.

59 Treba pripomenúť, že v rámci návrhu na náhradu škody podaného úradníkom alebo zamestnancom, vznik mimozmluvnej zodpovednosti za nedovolené správanie inštitúcie závisí od splnenia súboru podmienok, a to nezákonnosti správania vytýkaného inštitúcii, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi údajným správaním a uvádzanou škodou. Pokiaľ jedna z týchto podmienok nie je splnená, žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu bez toho, aby bolo potrebné skúmať ostatné podmienky mimozmluvnej zodpovednosti (rozsudky z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42, a zo 17. mája 2017, PG/Frontex, T-583/16, neuverejnený, EU:T:2017:344, bod 97).

60 Spolu so Súdnym dvorom Európskej únie však treba uviesť, že návrhy na náhradu škody sa zakladajú iba na nezákonnostiach, ktoré by vyplývali z opodstatnenosti dvoch žalobných dôvodov uvedených na podporu návrhov na zrušenie. Keďže však tieto dôvody boli zamietnuté, podmienka týkajúca sa nezákonnosti vytýkaného správania nie je splnená, takže návrhy na náhradu škody treba zamietnuť. Tieto návrhy by museli byť zamietnuté v každom prípade ako predčasné, a to aj keby bola v tomto prípade splnená podmienka týkajúca sa nezákonnosti, keďže zrušenie napadnutého rozhodnutia v dôsledku tejto nezákonnosti by neznamenalo, že žalobca by mal právo byť povýšený (pozri v tomto zmysle uznesenie z 3. mája 2017, De Nicola/EIB, T-71/16 P, neuverejnené, EU:T:2017:307, bod 24 a citovanú judikatúru; pozri rovnako bod 55 vyššie).

61 Z toho vyplýva, že prejednávanú žalobu treba zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

62 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobca nemal vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Súdneho dvora Európskej únie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. RL je povinný nahradiť trovy konania.

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 14. decembra 2017.

Podpisy